

မောင်လှပျိုး (ချင်ချောင်းရွှေ)

နှလုံးသား၏ ဇနာတ်သုံးစုစု
ပုံစံအသစ်

အခန်း(၁)

“အဲဒီ ဘဲကြီး” ဟု သိန်းမြင့်ဇော်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ညွန့်ပြရာဘက်သို့၊ မြသီတာ လှမ်းကြည့် ၏ ။ ပြီးမှ....

“ဟဲ့.....ငါတို့ထက်၊ အသက်ကြီးတယ်နော်။ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဘဲကြီး လို့တော့ မခေါ်ပါနဲ့ဟ”

“ဘာလဲ၊ ကျောင်းသကာကြီးလို့ ခေါ်ရမှာလား”

သိန်းမြင့်ဇော်အပြောကြောင့် မြသီတာ ရယ်လေသည်။

အရယ်ရပ်ပြီး.....

“နင့်အစ်မက ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ”

“လမ်းမှာတွေ့ရင် ချောင်းရိုက်ခဲ့ဖို့၊ မှာထားတာ”

“နင်...တစ်ကယ်သွားရိုက်မှာလား”

သိန်းမြင့်ဇော် ခေါင်းညိတ်၏ ။

“ငါ...ကြောက်တယ်နော်”

“နင်ကြောက်ရင်...ဒီမှာနေခဲ့”

“ဟင့်အင်း...။ မနေခဲ့ဘူး”

“ငါက ရိုက်ပြီး.....ပြေးမှာ”

“နင်..ပြေးနိုင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“မလိုက်ရဲပါဘူးဆို”

သိန်းမြင့်ဇော်က ခြေစုံရပ်လျက်.....

“ငါလည်း..တစ်ခုမှ ရန်ဖြစ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရိုက်ပြီးတာနဲ့ ပြေးရမှာ၊
အဲဒီ တော့ နင်အရင် ကားလမ်းကူးသွားနှင့်။

ပြီးရင်၊ နင့်ဘာသာပြန်၊ ငါ့ဘာသာအိမ်အရောက် ပြေးမယ်၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

“နေပါဦး သိန်းမြင့်ဇော်ရယ်။ ငါ.....ရင်တွေတုန်လို့ပါ။ နင်....အဲဒီ
လူကို မရိုက်လို့မဖြစ်ဘူးလား”

“လူရှင်းတုန်းရိုက်ရမှာဟ။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရခဲတယ်။

သူကားကို၊ သူမှီပြီး ရပ်နေတုန်း၊ နောက်က ဝင်ရိုက်လိုက်ရုံပဲ”

“သူနာမည်၊ ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သီဟ”

“လူမှားဦးမယ်နော်”

“မမှားဘူး၊ ငါ့အစ်မ ငါ့ကို သေသေချာချာပြထားတာ၊ နှစ်ခါ”

“နင် ဘာနဲ့ရိုက်မှာလဲ”

“တွေ့တာနဲ့ ကောက်ရိုက်မှာ”

“လူမှားအောင် ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“နာမည်၊ အရင် မေးကြည့်ပါလား”

“အာ....၊ နင်တော်တော်နောက်တာပဲ မြသီတာ”

မြသီတာ ရယ်ပြန်၏ ။

“တုတ်ကိုင်ပြီး၊ နာမည်သွားမေးတော့ ဟိုက
ငါ့ကိုအရင်ဆော်လိုက်မှာပေါ့ဟ”

“ငါကတော့၊ မရိုက်စေချင်ဘူးဟာ၊ အထူးသဖြင့်
ချောင်းမရိုက်စေချင်ဘူး။ နင်ယောက်ျားပဲ၊ မကျေနပ်တာကို၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောပြီး
လုပ်ချင်တာ လုပ်ပေါ့။ နောက်ပြီး၊ နင့်အစ်မကို နင်သေသေချာချာမေးပြီးပြီလား”

“ဘာမေးရမှာလဲ”

“ဘာကြောင့်၊ ပြတ်သွားကြတာလဲဆိုတာ”

“ဪ... အဲဒီ သီဟဆိုတဲ့လူက အရင်ဖြတ်လိုက်လို့ပါဆို”

“အေးလေ၊ ဘာကြောင့် ဖြတ်တာလဲလို့”

“မေးစရာ မလိုပါဘူးဟာ...။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွဲတုန်းက
တွဲပြီး၊ ယောက်ျားလေးက အရင်ဖြတ်စရာလား”

“အကြောင်းရှိလို့ နေမှာပေါ့ဟဲ့”

“ဘာအကြောင်းရှိရှိဟာ၊ ငါရိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သိန်းမြင့်ဇော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ၊ ဝါးဆစ်ပိတ်
တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး၊ သီဟ ဆိုသူရှိရာသို့ ပြေးသွား၏ ။ မြသီတာလည်း
အပြေးလိုက်သွားမိသည်။

“ဟဲ့၊ သိန်းမြင့်ဇော်”

အသံဗလံကြောင့် သီဟ လှည့်ကြည့်သည်။ တုတ်တိုဖြင့်
ပြေးလာနေသော၊ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို တွေ့၏ ။ နောက်မှ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပြေးလိုက်လာသည်ကိုလည်း မြင်သည်။

“ဝေါ...ကျွါ”

မြန်ဆန်လွန်းသော အဖြစ်အပျက်။

သိန်းမြင့်ဇော်က သီဟကို ရိုက်ဖို့၊ ပြေးသွားပြီးမှ၊

သီဟလည့်ကြည့်သည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် လူကို မရိုက်ဖြစ်တော့ဘဲ
ကားနောက်မီးကိုသာ ရိုက်ပြီး ကားလမ်းကူး၍ ထွက်ပြေးလေသည်။

မြသီတာကလည်း ကြောက်လန့်တကြား၊ ကားလမ်းကူးဖို့ အပြင်၊
သီဟကလည်း သိန်းမြင့်ဇော် နောက်သို့ လိုက်ဖို့အထွက်၊ ဂျစ်ကားတစ်စီးက
မြသီတာကို တည့်တည့်တိုး။ မြသီတာကို သီဟက ၊ပလက် ဖောင်းဘက်သို့ တွန်းလှဲ
ကူကယ်လိုက်လေသည်။

မြသီတာ၏ နားထင်စောင်းတွင်၊ သွေးတွေဖြာခနဲ။ သီဟ၏
ညာဘက်ပခုံးသည်လည်း သွေးများက ရဲရဲတောက်၊ ထို့အပြင် မြသီတာမှာ၊
သတိလစ်မေ့မျောလျက်။

ဟိုဘက်ကားလမ်းသို့၊ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် သိန်းမြင့်ဇော်သည်ဘက်
ကားလမ်းဆီသို့ ပြန်ကူးခဲ့ရလေတော့၏ ။

“ဒါ...ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း”

သိန်းမြင့်ဇော်ကို သီဟက၊ သေသေချာချာကြည့်လျက်....

“မင်း...သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ငါ့ကားနဲ့ဆေးခန်းပို့လို့မရဘူးလား”

“တိုက်တဲ့ကား၊ လိုက်ပို့ရမှာပေါ့”

အနီးအနားတွင် လူတစ်ချို့ရှိနေ၏ ။ တိုက်မိမလိုဖြစ်ခဲ့သည့်

ဂျစ်ကားမောင်းသူလည်းအနားမှာ ရှိ၏။ သီဟက.....

“ဘယ်ကားနဲ့မှ၊ မတိုက်မိဘူးကွ။ မင်းတို့ဘာသာ
မင်းတို့ပြေးကြလွှားကြတာလေ”

ကားကိုတုတ်နှင့်ရိုက်သည့်ကိစ္စအား တမင် ထည့်မပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ သတိလစ်နေပြီ။မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ...ရော့”

သတိလစ်နေသော မြသီတာကို သီဟက သိန်းမြင့်ဇော်ထံသို့
လှမ်းပေးမည်ပြု၏။ သိန်းမြင့်ဇော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိခင် ဂျစ်ကားမောင်းသူက....

“ကျွန်တော်....လိုက်ပို့ဆို လိုက်ပို့ပါမယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့်ကားနဲ့တိုက်မိတယ်ဆိုတာ မျိုးကြီးတော့ ကျွန်တော် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”...ဟု သီဟက ပြော၏။

“ခင်ဗျားမှာလည်း...ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ။ခင်ဗျားပဲခေါ်သွားပေးပါလားဗျာ။
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်တော် အမှုမပတ်ချင်လို့ပါ။

အခုတောင်၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့တိုက်မိတယ်၊ထင်နေကြပြီ။
သူ..ပလက်ဖောင်းနဲ့တိုက်မိတာ”

ဂျစ်ကားမောင်းသူက သိန်းမြင့်ဇော်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာပြော၏။

“ညီလေး..မင်းပဲဆေးခန်းကိုခေါ်သွားလိုက်ပါကွာ။ လူနာက
သတိမရသေးဘူးလေ”

အနီးမှ လူတစ်ယောက် ဝင်ပြော၏။သီဟက မြသီတာကို ပွေ့ထားရင်း၊
သိန်းမြင့်ဇော်ကိုကြည့်ကာ...

“ဟေ့ကောင်။ငှါကားနဲ့ပို့ရမှာလား။ မင်း...မြန်မြန်ပြော။ ဒီမှာ
လျှောသွားဦးမယ်”

သိန်းမြင့်ဇော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း...

“သူ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်” ဟု သီဟကို ပြောပြသည်။

“အဲဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်” ဟု သီဟပြော၏။

သိန်းမြင့်ဇော်ကို ကားနောက်ခန်းတွင် အရင်ဝင်ထိုင်စေပြီးမှ၊

မြသီတာကို သိန်းမြင့်ဇော် နံဘေးတွင် တင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင်ကာကို
အမြန်မောင်းလိုက်သည်။

*

“လန့်သွားတာပါ” ဟု မြသီတာ၏ အခြေအနေကို ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က
သီဟကို ပြောပြ၏။ သတိရနေပြီဖြစ်သော မြသီတာ၏ နားထင်အထက်နားရှိ
ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးပြီး...

“မင်း...ပခုံးကတော့ နှစ်ချက်လောက်ချုပ်ရမယ်”

သီဟ ခေါင်းညိတ်၏။ မြသီတာက မျက်စေ့မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က.....

“တော်သေးတယ်။ မင်း...ထိုးထားတဲ့ တက်တူးလေး လွတ်ရုံပဲ”

ကွဲရှဒဏ်ရာကို အရက်ပျံ သုတ်ပေးရင်းပြော၏။ သီဟက
ညာဘက်ပုခုံးစွန်းရှိ အင်္ဂလိပ်စာလုံး (အေ) အမှတ်အသား ဆေးမင်ကြောင်ကို
ဖွဖွကိုင်လျက်..

“အသည်းနှလုံးရဲ့ အမှတ်အသားဆိုတာ ဘာဒဏ်ရာဖြစ်ဖြစ်
အလိုအလျောက်ကင်းလွတ်တယ်ကွ”

ကြွားဝါဟန်ပြုလျက် ပြောလေသည်။ ဒေါက်တာဟန်စိန်က.....

“ကြွားတာလည်း ကြည့်ကြွား။နောက်တစ်ခါ လက်တစ်ချောင်းလုံး ဖြတ်နေရဦးမယ်”

“လက်ပြတ်ရဲ့ အရေပြားပေါ်က အဲဒီ အေ အမှတ်အသားလေးကို လှီးယူထားလိုက်မှာပေါ့ကွ။ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“အခု တစ်ခါတည်း လှီးပေးလိုက်ရမလား”

“အာ....အဲဒီ လိုတော့ မလုပ်နဲ့လေကွာ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က တဟားဟားရယ်လေ၏ ။

သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသော ဒဏ်ရာကို အမှုမထားဘဲ နောက်ပြောင်ရယ်မောနေသူ၊ သီဟနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်တို့ကို ငေးကြည့်ကာ သိန်းမြင့်ဇော် အံ့သြနေလေ၏ ။

မြသီတာက၊ သီဟကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။

“ငါ့ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့။ ဒီဒေါက်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်။

ယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် ဒဏ်ရာရာတာဆိုရင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးပဲ သွားလိုက်ပါ..လို့ နှင်မထုတ်ဘဲ၊ ကုသပေးတဲ့အတွက်၊ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်”

ဟု ဒေါက်တာဟန်စိန်ကို ညွှန်ပြလျက်။သီဟ ပြော၏ ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ” ဟု မြသီတာက ဒေါက်တာဟန်စိန်ကို ရိုသေစွာပြောသည်။

သီဟက ကားမောင်းနေရင်းက ကားနောက်ခန်းတွင်၊

သိန်းမြင့်ဇော်နှင့်ထိုင်နေသူ၊ မြသီတာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ ရှေ့သို့ မျက်နှာပြန်မူလျက်....

“ကောင်မလေး ဆရာဝန်ပေးတဲ့ဆေးကို မပျက်မကွက်သောက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပွန်းပဲ့ရုံဆိုပေမယ့်၊ အနာရင်းတတ်တယ်။ ညော်လည်း မမိစေနဲ့။

သုံးရက်လောက်နေရင်၊ စောစောက ဆေးခန်းမှာ ဆေးသွားတယ်။ ဒါမှ
မဟုတ်လည်း တခြားဆေးခန်း ထပ်ပြချင်ပြပေါ့”

“ကျွန်မ အဲဒီ မှာပဲ သွားပြမှာပါ”

“အေးကောင်းတယ်။ အခုဘယ်ကို လိုက်ပို့ရမလဲ။ ဒီကောင်လေးနဲ့
တစ်ရပ်ကွက်တည်းလား”

“ဟုတ်”

“ဒါဆို နင့်အိမ်ပဲပြ၊ နင့်အိမ်ရှေ့မှာပဲ ချပေးခဲ့မယ်”

သိန်းမြင့်ဇော်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ....

“မင်းလည်း အဲဒီ မှာပဲဆင်းလိုက်ပေါ့”

သိန်းမြင့်ဇော် ခေါင်းညိတ်၏ ။ ပြီးနောက် မဝံ့မရဲဖြင့်.....

“ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ကို သိလို့လား”

သီဟက.....

“မင်းတို့ရပ်ကွက်လည်း သိတယ်၊ မင်းကိုလည်း သိတယ်”

ပြောပြီး ကားကို လမ်းမကြီးပေါ်မှ လမ်းသွယ်ဘက်သို့
ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

“ကောင်မလေး ဘာကြောင့်ဒဏ်ရာရခဲ့သလဲဆိုတာ
မင်းတို့ဘာသာမင်းတို့ မိဘတွေကို အဆင်ပြေ သလိုကြည့်ပြောလိုက်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်း..ရှက်စရာကြီး။ လူမရှိဘဲ။ ကားကို

မထိတထိရိုက်ပြီး ထွက်ပြေးတာ။ ကောင်မလေးက ကြားထဲက လျှောတော့မလို့”

သိန်းမြင့်ဇော်က ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ မြသီတာက...

“အစ်ကိုက သူ့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဆို၊ ပြီးတော့...ငါ့ကို တီးဖို့ဝေဝေဝါဖြစ်နေတာလည်း

ငါသိတယ်။

သူ့အစ်မနီလာခင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်နေသလဲတော့

မသိဘူး”

ကားကို လူနေရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ကွေ့ဝင်ကာ..ခဏရပ်လျက်၊

နောက်ဖက်လှည့်ပြီး သိန်းမြင့်ဇော်ကို ကြည့်ရင်း...

“မင်း ဘယ်လိုထင်ထင် ကိစ္စမရှိဘူး။ငါအားနာနာနဲ့ပြောရရင်

ဒီကောင်မလေးကားတိုက်မိမလို ဖြစ်သွားလို့မင်း ကံကောင်းသွားတာပါ။

ငါ့ကား ပွန်းပဲ့သွားလို့ တိုင်တာတောတာ မျိုးလည်းငါလုပ်မယ် မထင်နဲ့။

ငါက ငါခံရရင်လည်း ငါခေါင်းကြီး သွေးတွေနဲ့ ရဲတွတ်သွားမှ၊ ကြိုက်တယ်။

ငါပြန်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စဆိုရင်လည်း ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ရမှာ အားရတယ်။

နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကို

ဆော်ပလော်တီးဖို့အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးအဖော် ခေါ်မလာနဲ့”

ဒေါသစိတ်ငယ်ကို ထိန်းသိမ်းစွာ သီဟပြော၏ ။

သိန်းမြင့်ဇော်က....

“ဆောရီးဗျာ။ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်”

“မမှားပါဘူး။ မောင် တစ်ယောက်ရဲ့၊ စိတ်က၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပဲ။

ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲ ..ဆိုတာတော့ သေသေချာချာ စူးစမ်းသင့်တယ်။

ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာတွင် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကိစ္စဘယ်အလုပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်။
အကြောင်းအရင်းမှန်ကို မသိရင် လုံးဝ မလုပ်သင့်ဘူး။

ကြီးတဲ့သူက ခိုင်းလို့ ကိုယ့်ဘက်သားကို ထိလို့ဆိုပြီး မစူးစမ်းဘဲ
ဆောင်ရွက်ရင် အမှန်တရားနဲ့ ဝေးသွားလိမ့်မယ်။

ခိုင်းတိုင်း မလုပ်နဲ့ကွ။ ကိုယ်တိုင် မစူးစမ်းဘဲခိုင်းတာလုပ်တာ
လူ့စရိုက်မဟုတ်ဘူး။”

ပြောပြီး ကားစက်ကို ပြန်နှိုးသည်။ ဘီးလိမ့်ရုံသာ မောင်းတော့၏ ။
ရပ်ကွက်အတွင်းပိုင်းလမ်းက ပို၍ သွယ်၏ ။

*

အခန်း(၂)

“ငါ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးကို မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

မြသီတာ၏ သုံးသပ်ချက်။

သိန်းမြင့်ဇော်က...

“နင့်ကို ကယ်တင်လိုက်လို့ ကျေးဇူးတင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါ...
ဘာမှမပြောပါဘူး မြသီတာရယ်။

မြင်ဖူးတယ်။ခင်ဖူးတယ်တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ငါတောင် ငှါအစ်မပြလို့
နှစ်ခါလောက်မြင်ဖူးတာ။

ပြီးတော့။နင်ကလှိုင်းသာယာမှာနေတာ။သူက..ဒီရန်ကုန်ဘက်မှာနေတာ။
မြင်ဖူးတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲဟဲ့။ သွားရင်းလာရင်း
တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာ နေမှာပေါ့”

“ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးလို့ နင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲ”

မြသီတာက သိန်းမြင့်ဇော်ကို သူ့လောက်မှ မသိရှာလေခြင်း..ဟု
အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်စေသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ....

“နင်...ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား။ တစ်နိုင်ငံလုံးသိတယ်။
ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ မောင်ရယ်...ဆိုပြီး
သီချင်းထဲမှာ ထည့်ဆိုထားတာတောင် ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိနေပြီလဲ..။

နင်တော်တော် ဗဟုသုတ နည်းတာပဲ သိန်းမြင့်ဇော်။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို အဲဒီ ကိုသီဟဆိုတဲ့ အစ်ကိုကြီးက သြဝါဒ ပေးသွားတာ”

“နင့်ကို အကူအညီပေးလို့၊ ငါဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်တာပါဟာ” ဟု သိန်းမြင့်ဇော်၊ စကားကာ၏ ။

“ပြောပုံဆိုပုံက ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံပဲနော်” ..ဟု သီဟကို ချီးမွန်းသည့် စကား။ မြသီတာ ပြော၏ ။ သိန်းမြင့်ဇော် ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးနောက် “မှန်တဲ့လူက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး” ဟု ပြောလေ၏ ။

“နင် ကိုသီဟကို မှန်တယ်လို့ပြောတာလား”

မြသီတာက မျက်ခုံးတန်းလေး၊ တွန့်ကွေးလျက်..မေး၏ ။ သိန်းမြင့်ဇော်က..

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အစ်မ မှားတာ။ ကိုသီဟ မှန်တယ်”

“အလို....နောက်ကနေထွက်၊ အရှေ့ကို နေဝင်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ ဗေလုဝ ဗင်လာဒင်ကို၊ လေးခွ နဲ့ ပစ်ဖမ်းလိုက်တယ်..ဆိုတာထက်၊ တောင်ပိုပြီး အံ့သြဖို့ကောင်းနေပါလား။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ။ ဟိုနေ့ကပဲ ရိုက်မယ် နှက်မယ်နဲ့။ အခုကျတော့ ကိုသီဟ မှန်တယ်ဆိုပါလား၊ လုပ်စမ်းပါဦး သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလေး”

“မရှင်းဘူးဟာ။ ငါ့ အစ်မမှားတယ်ဆို၊ ပြီးရောပေါ့”

“ဘယ်လို မှားတယ်ဆိုတာလောက်တော့ ပြောပြသင့်ပါတယ်ဟာ”

“မပြောတော့ဘူး၊ နင့်ဘာသာသွားမေး”

“နင့်အစ်မနဲ့မှ ငါ့မသိတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုသီဟကို သွားမေးပေါ့”

မြသီတာ စဉ်းစားဟန်ပြုကာ....

“ငါ..အိမ်မသိဘူး။ နင်သိလား”

သိန်းမြင့်ဇော်က စိတ်မရှည်တော့သဖြင့်...

“နင် တော်တော်ထူတယ်နော် မြသီတာ၊ ငါနင့်ကို ရွံ့ပြောနေတာ”

“ငါက တည့်တည့်ပဲတွေးတယ်။ တည့်တည့်တွေးတဲ့သူကို ခန့်သလိုလို၊ ရွံ့သလိုလိုပြောရင် ပြောတဲ့သူပဲ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်”

“နင် ကျတော့ မခန့်ဘူးလား”

“ငါက မိန်းကလေးလေ။ ဘာလဲ၊ နင်က မိန်းကလေးနဲ့အပြိုင် အစွမ်းကုန် ခန့်ချင်လို့လား။

ဘယ်သူရဲကောင်းမှ မိန်းမသားတွေနဲ့ မပြိုင်ခဲ့ပါဘူးဟယ်။ နင် ... စိတ်လျှော့လိုက်စမ်းပါ။ တော်ကြာ...နင့်ကို ငါသိန်းမြင့်ဇော်လို့ မခေါ်ဘဲ မာမီသိန်းလို့ ခေါ်လိုက်မှာနော်”

သိန်းမြင့်ဇော်က မြသီတာကို မိန်းမဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်လေတော့၏ ။

ပြီးမှ....

“တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ တင်တောင်းရမယ်လို့ ပြောလိုက်မိတာတဲ့”

“ဘယ်သူက တင်တောင်းခိုင်းတာလဲ”

“ငါ့အစ်မက ကိုသီဟကို ပြောလိုက်တာပါဆို”

“ဪ”

“အဲဒါကိုသီဟက တင်တောင်းမှ ရမယ်ဆိုရင် လုံးဝမယူဘူး..လို့ ပြောပြီး အဆက်ဖြတ်သွားတာတဲ့”

“ဒါလေးပြောတာနဲ့၊ ဖြတ်သွားရောလား”

သိန်းမြင့်ဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး....

“သူ...တင်မတောင်းနိုင်လို့လားမှ မသိတာ”

“လူတိုင်းနီးပါး...ဒီလိုပဲတင်တောင်းကြရတာ ပဲဟာ”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး။ ငါသိတာက ငါ့အစ်က ငါ့ကိုလိမ်ပြောခဲ့တာ”

“ဘယ်လို လိမ်တာလဲ”

“သီဟဆိုတာ၊ ငပွငရှုပ်၊ သူနဲ့ခြောက်လလောက်တွဲပြီးမှ အပြစ်မရှိ၊

အပြစ်ရှာပြီး ဖြတ်သွားတာ၊ တွေ့ရင်ခေါင်းကွဲအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်ဆိုလို့ ငါ...
ရိုက်ဖို့လုပ်တာ”

“အဲဒီ ကိုသီဟက တကယ်ပွေလို့လား”

“မသိဘူးလေ။ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်တော့ ငါမရိုက်တော့ဘူး”

“နင် ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့”

“ခွင့်လွှတ်တယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်

တင်တောင်းခိုင်းတာတော့ ၊ ငါမကြိုက်ဘူး...။ တစ်ဖက်သားက
တင်တောင်းစရာမရှိရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တင်တောင်းစရာတောင်မရှိရင် တစ်သက်လုံးအားကိုးဖို့

ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲဟ”

“မိန်းမသားတွေ အိမ်ထောင်ပြုတာ၊ ယောက်ျားအပေါ်အားကိုးဖို့လား”...

ဟု သိန်းမြင့်ဇော် မေးသည်။

မြသီတာက....

“ငါဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲဟဲ့။ ဒါပေမယ့်...ငါ့အမေက ငါ့အဖေကို

အားကိုးခဲ့တာတွေ့ ငါသိတယ်။

ဆုံးခါနီး တုန်းကတောင်၊ ကိုမြခက်၊ ရှင့်ကို
ကျွန်မအားကိုးပါတယ်နော်...တဲ့ ပြောသွားသေးတယ်”

“ဘာအားကိုးတာလဲ”

“မသိဘူးလေ။ အစစအရာရာနေမှာပေါ့”

“စားဝတ်နေရေး၊ လူမှုရေးတွေ အတွက်တော့အားကိုးလို့ရမှာပေါ့။
သေတဲ့အရေးကျတော့ ယောက်ျားကို အားကိုးလို့ မရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ နင်ပြောမှလား။ လူတိုင်းဒီလိုပဲဟာ”

သိန်းမြင့်ဇော်က...

“ငါပြောချင်တာ၊ အဲဒါပဲ၊ မိန်းမသားမို့ အားကိုးရပါတယ် ဆိုတာကြီးကို
ငါမကြိုက်ဘူး”

မြသီတာက...

“နင်..ကိုသီဟကို ထောက်ခံနေတာလား သိန်းမြင့်ဇော်”

“ထောက်ခံတာမဟုတ်ဘူး။ အပြစ်မတင်ချင်တော့တာ”

“နင့်အစ်နာမည် ဘယ်သူ”

“နီလာခင်”

“အေး...မနီလာခင်က နင့်အစ်မနော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုသီဟက သူစိမ်းလေ”

“စိမ်းစိမ်းကျက်ကျက်၊ ငါယောက်ျားချင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်တယ်။

မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ချစ်လို့ ကြိုက်လို့မှ မကြာသေးဘူး။

ဟိုဟာတင်တောင်းရမယ်၊ ဒီဟာတင်တောင်းရမယ် ဆိုတာကြီးက ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်သလို မျိုးကြီးပဲ။

ပြီးတော့....။

ငါ့အစ်မက သူနဲ့ကြိုက်တဲ့သူတိုင်းကို အဲဒီ လိုချည်းဘဲ တောင်းဆိုတာ၊ အကုန်လန်ထွက်ကုန်တာပဲ”

ပြောပြီး သိန်းမြင့်ဇော်က ရှက်ရွံ့စွာရယ်လေ၏ ။ မြသီတာလည်း ရယ်လေသည်။

ပြီးမှ မြသီတာက.....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါစိတ်က သိသလိုလို၊ ဖြစ်နေတာတော့ အဲဒီ ကိုသီဟက လူရမ်းကားတော့ မဟုတ်လောက်ဖူး။

ပြီးတော့၊ ငါ သူ့ကို မြင်ဖူးတယ်။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးမှန်းကို မသိဘူး”

သိန်းမြင့်ဇော်က...

“ဟိုရုပ်ရှင်မင်းသားနဲ့ နည်းနည်းဆင်လို့ မြင်ဖူးသလိုလို ဖြစ်တာနေမှာပေါ့ဟာ။ ငါ့အစ်မတောင် အဲဒီ မင်းသားနဲ့တူလို့ သူ့ကို ကြိုက်တာ...တဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ လိုထင်ယောင်ထင်မှားမြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း နင်.....ဟိုဆေးခန်းကို ဆေးသွားထည့်ရင်းနဲ့၊ သူ့လိပ်စာမေးခဲ့ပေါ့”

“လိပ်စာမေးပြီး၊ ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုသီဟဆီ သွားပေါ့။ သွားပြီး ဒီမယ်...ကိုသီဟ။ ရှင် ကျွန်မကို မြင်ဖူးသလား။ ကျွန်မရှင်ကို မြင်ဖူး သလိုလိုပဲ။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် သေသေချာချာဖြေပါ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့
ဘယ်ဘဝတုန်းက သိခဲ့သလဲ...လို့ မေးပစ်လိုက်ပေါ့”

“နင့်ဘာသာသွားမေး” ဟု မျက်စောင်းထိုးကာ မြသီတာပြော၏ ။
သိန်းမြင့်ဇော် ရယ်မောနေလေသည်။ မြသီတာက...

“နင် မေးရမှာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ဘဝသံသရာ အဆက်ဆက်မှာ
သမီးယောက်ဖဘယ် နှစ်ကြိမ်တော်ခဲ့သလဲလို့၊ မေးရမှာ”

အခဲမကျေသေးစွာ၊ ပြော၏ ။ သိန်းမြင့်ဇော် အရယ်မရပ်သေး။

*

“မင်းက ရည်းစားများတာကိုးကွ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ ချုပ်ရိုးဖြည်ပေးပြီး သီဟကို
ပြောသည့်ကျိစယ်စကား။ သီဟက..

“ဟိုကောင်မလေးကို ကားတိုက်မိမလိုဖြစ်လို့၊ တွန်းလှဲလိုက်ရင်း
ဖြစ်တာပါဆို။ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ရည်းစားများတဲ့ကိစ္စက ဝင်ပါရတာ တုန်း။
ဒေါက်တာ ရေထိုးရဲ့”

ဒေါက်တာဟန်စိန်က...

“မင်း..ပြောပြတယ်လေ။ မင်းရည်းစားဟောင်း နီလာခင်ရဲ့မောင်က၊
မင်းကို ပြေးရိုက်ဖို့လုပ်ရင်းက ဖြစ်တာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ”

“ငါပြောတာလည်း အဲဒါပဲပြောတလေ။ မင်းသာ အဲဒီ နီလာခင်ကို

မဖြတ်ခဲ့ရင် ဒီဒဏ်ရာမရဘူးလို့ ပြောချင်တာ ဟဲ...ဟဲ။

ပြီးတော့..မင်း...စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ဖြတ်ဖြတ်ပစ်နေလို့ကတော့....။

မင်း.....ရည်းစားများတာပဲ၊ အဖတ်တင်မယ်။ ချစ်သူ စစ်စစ်တော့
တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒါလေး၊ ထည့်ပြောချင်လို့ စကားစရာလိုက်တာကွ”

“ငါ...ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ရွေးချယ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟန်စိန်...။
သူတို့ရွေးချယ်တာကို ငါမကြိုက်တာ။

ရိုးရိုးသားသားချစ်၊ ရိုးရိုးသားသားလက်တွဲ။ ကြိုးကြိုးစားစား ရင်ဆိုင်။
ပြီးနေတဲ့ဟာ။ ဟိုအဆင့်ရှိမှ၊ ဒီအဆင့်ရှိမှ ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့တော့ ငါ့ကို
လက်ရွေးချယ်လို့မရဘူး။

လယ်ထဲမှာ ခိုင်းဖို့၊ နွားရွေးသလိုမျိုး၊ ရွေးလို့ကတော့၊ ငါ
အရွေးမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါရည်းစားဦးရေ များသွားတာဖြစ်မယ်”

“အဲဒါ...မင်းလည်း ရွေးချယ်နေလို့ပေါ့ကွာ။
စိတ်တိုင်းမကျဘူးဆိုကတည်းက၊ စိတ်တိုင်းကျတာ၊ ရှိချင်နေလို့ပေါ့”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ ရွေးချယ်နေတာတော့၊ မဟုတ်ဘူး။
အရွေးအချယ် မခံချင်တာ”

ဒေါက်တာဟန်စိန်က....

“ကန်စွန်းရွက်ဝယ်ရင်တောင် စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ကြတာမဟုတ်လား။
အပြစ်တင်မနေပါနဲ့တော့၊ ခေတ်ကိုက ဒီလိုဖြစ်နေပြီလေ။

ဆေးကုတာတောင်၊ ကိုယ်တိုင်ကသာ၊ ဆေးပညာကို မသိကြတာနော်၊
ဘယ်ဆရာဝန်မှ ဆေးတိုးတာ၊ ဘယ်ဆရာဝန်မှ ဂရုစိုက်တာ၊ ဆိုတာမျိုးကို
ရွေးချယ်ကုသကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါတောင်၊ ငွေရှိရင် ရှိသလောက် ပါရဂူကြီးနဲ့မှ ပြချင်ကြတာ၊
မဟုတ်လား”

“အင်း...အကောင်းဆုံးမှ လိုချင်ကြတဲ့ သဘောပေါ့”

“မင်းစကားထဲမှာ ပါသွားပြီနော်၊ လူတိုင်း အကောင်းဆုံးကို
ခုန်မင်ကြတာ သဘာဝပဲ။

ယောက်ျားလေးကလည်း သူ့ချစ်သူကို အကောင်းစားဖြစ်ချင်သလို၊
မိန်းကလေးကလည်း သူ့ချစ်သူကို ပြိုင်စံရှား ဖြစ်စေချင်တာပါပဲ။

ချစ်သူအပေါ်ထားတဲ့၊ စေတနာကြောင့်
အကောင်းစားဖြစ်စေချင်ကြသလို၊ တချို့ကျတော့ အကောင်းစား.....အမြင့်စားကို၊
တော်ရ စပ်ရ၊ ပတ်သက်ရတဲ့အပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူချင်၊ ကြွားဝါချင်ကြတာလည်း
ပါတတ်တာပေါ့။

ကိုယ်ပိုင်အရည်အသွေးနည်းတဲ့သူတွေက အဲဒါမျိုးလောက်ပဲ၊
ဂုဏ်ယူနိုင်ကြတာလေ၊ မင်း မကြိုက်တာ အဲတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်” ဟု သီဟဝန်ခံ၏ ။ ဒေါက်တာဟန်စိန်က စကားဆက်၏ ။

“မင်းတောင်၊ မင်းမကြိုက်တာရှိတတ်သေးရင်၊ သူတစ်ပါးလည်း
မကြိုက်တာ၊ မနှစ်သက်တာ ရှိနိုင်တာပဲ၊ မကြိုက်တာ၊ မနှစ်သက်တာ၊ ရှိနိုင်တယ်
ဆိုကတည်းက၊ ကြိုက်တဲ့ နှစ်သက်တဲ့ ရွေးချယ်စရာ ပုံသဏ္ဌာန်တော့၊ လူတိုင်းမှာ
ရှိနေကြမှာပဲ”

“နွားရွေးသလိုတော့၊ မရွေးစေချင်ဘူး” ဟု အကျ...ပြန်ဝတ်ရင်း သီဟ
ပြော၏ ။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က.....

“ဉာဏ်မီသလောက် ရွေးကြပါစေကွာ။ သဘာဝလို့ပဲ၊
မင်းနှလုံးသွင်းလိုက်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် ရွေးချယ်ရတယ်ဆိုကတည်းက၊

အကောင်းအဆိုးရောနှောနေလို့ပဲ ဆိုတာ၊ သတိပြုသင့်တယ်။

ငါ့အထင်ပြောရရင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာလောကမှာ၊

ရွေးနေချယ်နေတယ်ဆိုတာ တော်တော် စိတ်နှုန်းစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ။

ချစ်တယ်.....ဆိုတဲ့၊ စကားတစ်ခွန်းဟာ၊ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်မှာမှ၊

ပြောဖြစ်တဲ့ စကားလုံးလား၊ သံသရာ အဆက်ဆက်က ထားခဲ့တဲ့

သစ္စာပန္နက်စကားလား၊ ဆိုတာ၊ ဘယ်သူမှ ထဲထဲဝင်ဝင် မတွေးဆ

တတ်ကြတော့ဘူး။

အဲဒါကြောင့် အခုလိုက်၊ အခုကြိုက်၊ အခုကွဲတွေ...ဖြစ်ကုန်တာ။

သံသရာက.....ကံ၊ ပါမလာခဲ့ရင်တောင် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ၊

သဒ္ဓါတူ၊ သီလတူ...ဒါနတူအောင် ကြိုးစားပြီး ထပ်တူပြုနေထိုင်တတ်ကြရင်လည်း

ကွေ့ကွင်းခြင်းဘေးက၊ ကင်းလွတ်တယ်ဆိုတာကို တော်ရုံလူတွေ

လက်မခံတတ်ကြတော့ဘူး

လောလောဆယ် ငါလိုချင်တာ၊ သူပေးနိုင်ရဲ့လား၊ ငါ့အပေါ်

အနစ်နာခံရဲ့လား၊ ငါ့ကို.....ရှာကြွေးနိုင်ရဲ့လား၊ ငါ့အပေါ် အာရုံထားရဲ့လား၊

ဆိုတာတွေလောက်ပဲ၊ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြတော့တယ်လေ။

ကိုယ့်စိတ်တိုင်းလည်း၊ မကျရော၊ လမ်းခွဲဖို့၊စွန့်လွှတ်ဖို့ကို၊

ဝန်မလေးကြတော့ဘူး၊ လာစမ်း နောက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး ရွေးချယ်ကြပြန်ရော။

အဲဒါ....စိတ်တူ၊ ကိုယ်တူဖြစ်ဖို့ မကြိုးပမ်းဘဲ ကိုယ့်အလိုဆန္ဒပဲ

ဦးစားပေးလို့၊ ဖြစ်ကြတဲ့ ရွေးချယ်မှု ပြဿနာ”

သီဟက.....

“ဟ...သိလှချည်လား ဒေါက်တာရယ်”

“သိလို့၊ ငါအိမ်ထောင်မကျသေးတာပေါ့။ ငါ ဘာကိုမှ မရွေးချယ်ဘူး၊ ငါ့ကို ရွေးချယ်ချင်နေသူတွေ အပေါ်မှာတောင် ငါ သင့်မသင့် တော်မတော် ပြန်ပြီး မရွေးချယ်ဘူး။”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခုနက ပြောခဲ့သလို၊ သံသရာအဆက်ဆက်က ပါလာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလား၊ အခုမှ ပေါ်လာတဲ့ ချစ်ခင်မက်မောမှုလား ဆိုတာကို မခွဲခြားနိုင်သေးလို့ပဲ။

သံသရာအဆက်ဆက်က ပါလာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုရင်တောင်၊ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်မှာ၊ သဒ္ဓါမတူ၊ သီလာမတူ၊ ဒါနမတူရင်၊ သံသရာအဆက်ဆက်က၊ ထားခဲ့တဲ့ သစ္စာပန္နက်၊ ပျက်တတ်သေးတယ်လေ။ အဲဒီ တော့...အရွေးကောင်းလို့ ရခဲ့ရင်တောင် ကံမတူတဲ့အခါ ပျက်ပြယ်သွားတတ်တာမို့၊ ကံတူ အကျိုးပေးလေးကို၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စောင့်နေတယ်ဆိုပါတော့။

မင်းလိုလည်း၊ ဒေါသ မများတော့ဘူး၊ မင်းလိုလည်း လူမုန်း မများတော့ဘူးပေါ့”

“မင်းဆိုလိုတာက၊ ကံကိုယုံပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ ဆိုတာမျိုးကြီးလား”

“နိုး.....မဟုတ်ဘူး၊ ကံဆိုတာ အလုပ်ပဲလေ။ မင်းရဲ့...စိတ်ထား၊ မင်းရဲ့ နှလုံးသားဟာ မင်းရဲ့ကံတရားပေါ့။

မင်းစိတ်ထားကိုက ငါ့ကို လိမ်မယ့်သူတွေ၊ ငါ့ကို အခွင့်အရေးယူမယ့်သူတွေ၊ ငါ့ကို ရွေးချယ်မယ့်သူတွေလို့ တွေးမြင်နေမှတော့ မင်းရဲ့....နှလုံးသားမှာ မင်းရဲ့ စိတ်အဟုန်ကြောင့် အလိုလို ညစ်နွမ်း နေတော့တာပေါ့။

အဲဒီ လို ညစ်နွမ်းနေမှတော့၊ မင်းဆီကို အဲဒီ အညစ်အနွမ်းတွေပဲ၊ ရောက်လာတော့တာပေါ့။

အဲဒါ..မင်းရဲ့ ကံပေါ့။ တချို့က ကံဆိုတာ....မမြင်ရတဲ့ နေရာကနေ၊ လူကိုထိန်းကျောင်းနေတဲ့ စွမ်းအားကြီးတစ်ခုလို ထင်နေတတ်ကြတယ်။

စွမ်းအားကြီးတစ်ခုပါ....လို့ ဆိုရင်တောင်၊ မင်းရဲ့...စိတ်ထား၊ မင်းရဲ့ အပြုအမူ... မင်းရဲ့ နှလုံးသားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ စွမ်းအားကြီးပဲ။ တခြားက လာတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းဆီက လာတာ။

ကံကို ယုံတယ်၊ ကံကိုယုံတယ်ဆိုပြီးတော့ မမြင်ရတဲ့ အရာကြီးအပေါ်ကို ပုံချသလိုကြီးယုံနေတယ် ဆိုရင် မှားတယ်။ ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တိုင်းဟာ... ငါ့ဘဝပဲလို့...လက်ခံနိုင်မှသာ၊ ကံကိုယုံတယ်...လို့ ပြောလို့ ရတယ်။ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ပြီး ယုံနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ”

သီဟက စိတ်တိုင်းမကျသေးဟန်ဖြင့်....

“မင်း....ဆိုလိုချင်တာက၊ ငါက....သူတစ်ပါးအပေါ်၊ မယုံကြည်တာတွေ၊ များနေလို့ မယုံကြည်စရာ လူတွေနဲ့ပဲ တွေ့နေရတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဒါပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒါဆို ငါတစ်ခုထပ်မေးမယ်”

“မေး”

“ငါက အားလုံးအပေါ်၊ ကိုယ် စိတ် နှလုံးအကောင်းဆုံးနဲ့၊ ဆက်ဆံနေပါလျက်၊ သူတို့ငါ့အပေါ် မကောင်းကြတာကျတော့ရော...မင်း... ဘာပြောမလဲ”

ဒေါက်တာဟန်စိန်က၊ ရေနွေးဖြင့် လက်ဆေးရင်း.....

“မင်းဆီမှာ၊ မကောင်းခဲ့စဉ်ကာလက၊ အရှိန်အဟုန်တွေ၊ ကျန်နေသေးလို့ပေါ့၊ မင်းလည်း ကြားဖူး မှာပါကွာ၊ ဘယ်သူမပြုမိမိမှုဆိုတာလေ။

မင်းဘယ်တုန်းကမှ၊ မပြုမူဘဲနဲ့တော့၊ မင်းရင်ဆိုင်နေရတဲ့ကံဆိုတာ၊

ရှိကို မရှိဘူး။ မင်း ပြုမူ ခဲ့မိတာကို၊ မင်း မှတ်မိနိုင်စွမ်း၊
မရှိတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်.....သူငယ်ချင်း”

“ဒါဆို စိတ်ကောင်းမထားဘဲ၊ အရာရာ သူတို့လိုတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေကြတဲ့
သူတွေကျတော့ရော၊ ဘာဖြစ်လို့ အဆင်ပြေနေကြတာလဲ”

ဒေါက်တာဟန်စိန်က ပြုံးလျက်.....

“မင်း မေးခွန်းကလည်း ကလေးဆန်လိုက်တာ၊
အဆင်ပြေနေသူတွေအပေါ် မနာလိုတဲ့ လေသံမျိုးကြီး”

“ဟုတ်တယ်..မနာလိုလို့ မေးတာ”

“မနာလို မဖြစ်နဲ့သူငယ်ချင်း၊ သူတို့ သူတို့တွေက၊ တစ်ချိန်ချိန်တုန်းက
ကောင်းတဲ့ ကံအမှုတွေကို လုပ်ခဲ့ကြသူတွေလေ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ ကောင်းကံတွေ၊ ကုန်သွားခဲ့ရင်တော့၊ အခုပြုမူနေတဲ့၊
ဆိုးကံတွေရဲ့ အရှိန်အဟုန်က၊ အကျိုးပြန်ပေးမှာပါပဲ။ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ကံကနေ
လွတ်သွားတဲ့သူ၊ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးကွ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်မဟုတ် သိချင်ရင် သူတစ်ပါးကောင်းမကောင်းကို အာရုံမထားဘဲ၊
မင်းဘာသာ၊ ကောင်းအောင် နေကြည့်လိုက်ပေါ့ကွာ။

လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးနော်....သူငယ်ချင်း၊ ငါးတွေက ရေမှာပဲ
ပျော်နိုင်ကြသလို လောက်ကောင် တွေက မစင်မှာပဲ နေချင်ကြသလို၊ လူဆိုတာ
ကိုယ့်ဝါသနာလေးတွေကြားမှာပဲ၊ နေပျော်တတ်ကြတယ်။ ရုန်းထွက်ဖို့
ဝန်လေးတတ်ကြတယ်”

“အများကြီးမဟုတ်တောင် နည်းနည်းတော့ ပြင်ကြည့်ရမှာပေါ့” ဟု
သီဟပြော၏ ။

“ပြင်သင့်တာ ကြာပြီသူငယ်ချင်း” ဟု ဒေါက်တာဟန်စိန်ပြော၏။

“ငါ လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟု သီဟပြောသည်။

ဒေါက်တာဟန်စိန်က.....

“လူဆိုးမဟုတ်ဘူး၊ လူပေ၊ ငါ့ဟိုးတုန်းကလည်း

ဒီကံတရားအကြောင်းကို ငါပြောပြဘူးပါတယ်။မင်း မမှတ်ထားဘူးလား”

ဟုပြောလေ၏။ သီဟ ပြုံးနေလေသည်။

*

အခန်း(၃)

ကျူရှင်ဆင်းသည်နှင့်၊ ဆေးခန်းသွားဖို့၊ မြသီတာက နီနီဦးကို၊
အဖော်ခေါ်လာသည်။ သိန်းမြင့်ဇော် လည်း လိုက်လာ၏။ သိန်းမြင့်ဇော်က
ရဲမင်းခေါင်ကို အဖော်ခေါ်လာသည်။

“ငါက မိန်းကလေးအဖော်မရှိလို့၊ နီနီဦးကို ခေါ်လာတာ၊ နင်က
ယောက်ျားလေးအဖော်မရှိလို့၊ ရဲမင်းခေါင်ကို ခေါ်လာတာလား”

မြသီတာ အမေးစကားကြောင့် သိန်းမြင့်ဇော်က.....

“နင့်စကား ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ မြသီတာ၊ ငါက ယောက်ျားလေး
အဖော်ရှာနေတဲ့ အခြောက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီဟ၊ သိရဲ့လား”

“ဟဲ့ တီတိုးပြောပါ၊ ငါတို့ သိက္ခာကျတယ်။ သူများတွေများ၊
ကိုယ်ခြောက်တာ၊ လူသိမှာစိုးလို့၊ ရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့လေး၊ နေကြတာ။

နင်က လမ်းမမှာ၊ လာအော်ပြောနေတယ်။ အရှက်ကို မရှိဘူး”

“ဟဲ့.....မြသီတာ”

သိန်းမြင့်ဇော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသေးခင်၊ ဆေးခန်းအနီးသို့
ရောက်လာကြသဖြင့် မြသီတာက.....

“ဪ...သိပြီသိပြီ၊ ကိုသီဟနဲ့တွေ့ရင် နင် အတီးခံရမှာစိုးလို့၊
ရဲမင်းခေါင်ကို လူမှိုက်ငှားလာတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အထိတ်တလန့်မေးပြီး.....

“ဒီ တစ်ခါ၊ ငါမပါဘူးနော်၊ သိန်းမြင့်ဇော်”

“ဒုက္ခပါပဲ မြသီတာရယ်...ငါ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့၊ ဒီကောင့်ကို ခေါ်လာတာပါဟာ၊ တစ်ခုမှကို အကောင်းမပြောဘူး”

“ဟိုမှာ....နင့်ယောက်ဖ”

မြသီတာ၊ ညွှန်ပြရာ ကားလမ်းတစ်ဖက်သို့၊ သိန်းမြင့်ဇော် ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ သီဟကို တွေ့လေ၏ ။

“ငါ့ယောက်ဖ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဘကြီး။ နင့်အသက်ကို ကျွမ်းထိုးပြီး ကယ်တင်ထားတဲ့ နင့်ဘကြီး”

“ကိုသီဟဆိုတာ သူလား”

ရဲမင်းခေါင်၏ အမေး။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းသိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ငါတို့ရဲ့ ဆရာကြီးပဲ”

သူက၊ ကျူရှင်ပြလို့လား” ဟု မြသီတာမေးသည်။

“ကျူရှင်ပြတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့က ဆရာတင်ထားတာ၊ သူက.....ဖိုက်တာဟ”

ရဲမင်းခေါင်က ၊သိန်းမြင့်ဇော်ကို ငဲ့ကြည့်ကာ...

“သူ့ကားကို မင်း တုတ်နဲ့ရိုက်တာ၊ မင်းကို သူ...ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဟုတ်လား”

သိန်းမြင့်ဇော်က ခေါင်းညိတ်၏ ။ မြသီတာက.....

“ငါ့မျက်နှာကြောင့် သူသက်သာသွားတာ”

ရဲမင်းခေါင်က....

“နင့်မျက်နှာကို ကိုသီဟက ကြောက်သွားလို့လား”

“မိန်းကလေးပါလာလို့၊ ရန်မလုပ်တာကို ပြောတာဟဲ့”

“ဪ...ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်” ဟုပြောကာ ရဲမင်းခေါင်

ကားလမ်းကူးသွားလေ၏။

*

“ကိုငှက်ကြီး” ဟု ရဲမင်းခေါင် လှမ်းခေါ်လေ၏။ သီဟက
လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုငှက်ကြီးလို့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ” ဟု သိန်းမြင့်ဇော်၊
တီတိုးမေးသည်။

“နောက်မှ ပြောပြမယ်” ဟု ရဲမင်းခေါင် ပြောပြီး၊ သီဟ၏
အနီးသို့သွားသည်။

“ကိုငှက်ကြီး ဒါကျွန်တော့် ဘော်ဒါ”

သီဟက သိန်းမြင့်ဇော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး....

“အေး...ငါထင်တယ်၊ မင်းတို့ ရပ်ကွက်ထဲကဆိုတော့..”

ရဲမင်းခေါင်က....

“အဲဒါ ကိုငှက်ကြီး၊ ဒီကောင့်ကို တင်းနေမှာစိုးလို့၊
ကျွန်တော်လိုက်လာတာ”

“ကျွန်တော် အထင်မှားသွားတယ် ကိုသီဟ” ...ဟု သိန်းမြင့်ဇော်
ဝင်ပြော၏။ သီဟက...

“မင်း....သက်ဆိုင်ရာကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

သိန်းမြင့်ဇော် ပြုံးလျက်ခေါင်းညိတ်၏။ သီဟက....

“စိတ်ထဲမထားပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ညီအရွယ်တွေပဲဟာ”

မြသီတာတို့နှစ်ယောက် အနီးသို့ရောက်လာ၏။ သီဟကို မြသီတာ
ပြုံးပြနှုတ်ဆက်သည်။ သီဟက မျက်ခုံးပင့်ကာ နှုတ်ဆက်၏။

“အစ်ကိုအနာသက်သာလား”

မြသီတာ..အမေး။

“ချုပ်ရိုးတော့ ဖြေပြီးသွားပြီဦးမ၊ ညီမရော ပျောက်သွားပြီလား”

“ဆေးလာထည့်တာ၊ ပျောက်တော့မှာပါ”

နီနီဦးက မြသီတာနှင့် သီဟကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေလေ၏။

“အိမ်က လူကြီးမပါဘူးလား၊ ခေါင်းပေါက်သွားတဲ့ကိစ္စ၊ အိမ်က
ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှ မပြောဘူးရတယ်”

သီဟ မျက်ခုံးတွန့်ကာ....

“သမီး မိန်းကလေး၊ သွေးထွက်သံယိုကိစ္စဖြစ်တာလေ၊ အိမ်က
ဘာမှမပြောဘူး ဟုတ်လား”

မြသီတာ မျက်နှာအနည်းငယ် ငယ်လျက်.....

“ကျွန်မက...အဒေါ်အိမ်မှာ၊ ခဏလာနေတာပါ။

ခေါင်းပေါက်တာကိုတောင် ပြီးစလွယ် ပြောထား တာ။

ဆေးခန်းကို၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲလာဖြစ်တယ်”

“ဪ...ဒီလိုလား။ အနာသေးပေမယ့်၊ ဂရုတော့စိုက်”

ပြောပြီး ကားထဲသို့ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

“အားလုံးပဲ သွားပြီ”

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မြသီတာက လက်ပြ၏ ။

*

အနာကို ဆေးထည့်ရင်း ဒေါက်တာဟန်စိန်က...

“နှစ်ရက် သုံးရက်နေရင်၊ ပျောက်လောက်ပါပြီ။

နောက်တစ်ခေါက်လာပြီးရင်၊ အိုကေပဲ။ အညော်တော့ မမိစေနဲ့။

သောက်ဆေးကလည်း ထပ်သောက်လိုက်ပါဦး”

မြသီတာက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြောပြီး၊ ဆေးဖိုးပေးသောအခါ ဒေါက်တာ
ဟန်စိန်က၊ ပြုံးလျက်...

“ပေးဖို့မလိုဘူးလေ၊ သီဟနဲ့ ဆရာနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေ”

မြသီတာက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ၊ ဒေါက်တာဟန်စိန်၏

ပါးပြင်နှစ်ဖက်စလုံးရှိ၊ ပါးချိုင့်လေးတွေကို၊ ငေးကြည့်နေမိ၏ ။

“ဟဲ့”

နီနီဦး၏ အဟန့်..။

“ကျေးဇူးပဲ...လို့ပြောလိုက်လေဟာ...။ နင်ကလည်း ဆေးဖိုး
မယူဘူးဆိုတာနဲ့ ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေတယ်”

“အာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာကျေးဇူးပဲနော်”

“ဆရာ့ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့၊ သီဟကို၊ ကျေးဇူးတင်၊ ဒီကောင်က
ကပ်စေးနဲ့၊ တော်ရုံလူကို၊ စေတနာ ထားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်၊ နှစ်ယောက်လုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

ပြောပြီး ထိုင်ရာမှာ၊ ထရင်း ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၏ မျက်နှာကို မြသီတာ၊
သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆရာ”

“ပြော...”

“လှိုင်သာယာမှာ၊ ဆေးခန်းဖွင့်ဖူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ မဖွင့်ဖူးပါဘူး၊ ဆရာက၊ နယ်ရောက်နေတာကြာပြီ၊
ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ သွားပါဦးမယ် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဆေးခန်းအပြင်သို့၊ ရောက်ခဲ့ကြ၏ ။ သိန်းမြင့်ဇော်က အသံထွက်လေပြီ။

“ဆေးခန်းထဲမှာမို့ ..ငါ မပြောဘဲအောင့်ထားရတာ ၊ နင်တော်တော်
လွန်တာပဲ မြသီတာရယ်”

“ဘာလဲဟ”

“ငါတောင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ ဒီအရွယ်အထိ၊
ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ၊ နင့်လိုခေါ်တောကြည့်နဲ့ မကြည့်ဖူးဘူး။

နင်...။ဆရာဝန်ကိုကြည့်နေတာလေ။ ကုလားမကြီး၊ ငြုပ်သီးတောင့်၊
ကိုက်စားတော့မယ့်အကြည့်မျိုး။

မိန်းကလေးပဲဟယ်၊ ကွဲနေလေး နည်းနည်းလောက်တော့၊
စောင့်စည်းဦးပေါ့။ မသကာ မဂို အကြည့်လေးနဲ့ကြည့်ပေါ့ဟယ်၊ အခုနင့်အကြည့်က
မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ခေါ်တော ကောင်ရေ... ငါးထောင်အားလောက်နဲ့ ကြည့်နေတော့၊
ဘေးက နီနီဦးပါ၊ ဝင်ဟန့်ရတော့တာပေါ့။

ဆရာဝန်ကို မိန်းကလေးတော်တော်များများ၊
အကြိုက်တွေ့ကြပါတယ်ဟယ်။ ဒါပေမယ့်..နင့်လောက်တော့
အသည်းအသန်မလုပ်ဘူး”

သိန်းမြင့်ဇော်က အခွင့်သာတုန်း၊
အပိုင်တွယ်လိုက်သည့်မျက်နှာထားဖြင့်၊ အားပါးတရ ဝမ်းပမ်း တသာ၊ ပြောလေ၏ ။

မြသီတာက...

“သိန်းမြင့်ဇော်..နင်ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ပြောပြီး၊ သိန်းမြင့်ဇော်၏ ငယ်ထိပ်ကို၊ ဒေါက်ကနဲမြည်အောင်
ခေါက်လိုက်လေသည်။ (သိန်းမြင့်ဇော်၏ အကြားအာရုံတွင်မူ ဒေါက်ခနဲ မကြားရ။
“ဒေါင်ခနဲ”သာကြားရသည်။) “အား”

အော်ဟစ်ပြီးငြူလျက်၊ သိန်းမြင့်ဇော်က...

“မြသီတာ၊ ကြီးထိပ်ကို မခေါက်နဲ့ဟာ၊ ဘုန်းနိမ့်တယ်”

နီနီဦးက...

“ဟဲ့..။သိန်းမြင့်ဇော်၊ငယ်ထိပ်ပါဟယ်၊ ဘာလို့ကြီးထိပ်လို့ ခေါ်တာလဲ”

အတည်အမှတ်ဟု၊ ထင်ကာမေးမြန်းလေ၏ ။ သိန်းမြင့်ဇော်က...

“နင့်အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နင်တို့နဲ့ ရွယ်တူပဲလေ၊နှစ်ဆယ့်နှစ်”

“နင့်ကိုယ်...နင်၊ အူပဲလေးလို့ထင်သလား၊

အရွယ်ရောက်ပြီလို့ထင်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟုနီနီဦးမေး၏ ။

“နင်မေးတဲ့မေးခွန်းကို၊ဖြေဖို့မေးတာလေ၊ ငါမေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ”

ဟုသိန်းမြင့်ဇော် ပြော၏ ။ နီနီဦးက...

“အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီပဲဟာ၊ အရွယ်ရောက်ပြီလို့တော့

ထင်တာပေါ့”

“ဒီ..နဖူးအပေါ်ပိုင်း၊ ငယ်ငယ်တုန်းက လှုပ်စေ့၊လှုပ်စေ့ဖြစ်နေတဲ့၊

နေရာလေးကို၊ ဘာခေါ်လဲ”

“ငယ်ထိပ်လေ”

“အခု အသက်ကြီးလာတော့၊ အဲဒီ နေရာလေးလှုပ်သေးသလား”

နီနီဦးက ကိုင်စမ်းကြည့်လျက်...

“ဟယ်...မလှုပ်တော့ဘူးဟဲ့”

တစ်ခါမျှ၊မစမ်းသပ်ဘူးသူ၏ တအံ့တဩလေသံဖြင့် ပြော၏ ။

သိန်းမြင့်ဇော်က၊ခေါင်းပေါ်မှ၊ လက်ကိုပြန်မရုပ်သေးဘဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်၊

ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး၊ ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးလေသံဟန်ပန်ဖြင့်...

“အိမ်း..”

“ဟေ့ကောင်..အိမ်း..ဆိုတာဘာကိုပြောတာလဲ”

ရဲမင်းခေါင် ဝင်မေးသည်။ သိန်းမြင့်ဇော်က..

“အေး...လို့ပြောတာကွ”

“အဲဒါဆိုလည်း ကောင်းကောင်းပြောကွာ”

သိန်းမြင့်ဇော်က နီနီဦးဘက်လှည့်ကာ...

“အိမ်း..”

“သိန်းမြင့်ဇော်....မအိမ်းနဲ့ကွာ၊ ရိုးရိုးပဲပြော”

သိန်းမြင့်ဇော်က၊ ရဲမင်းခေါင်ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီးမှ....

“အေး...ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီ နေရာက လှုပ်လည်းလှုပ်နေတယ်၊

ငယ်လည်း ငယ်သေးတယ်၊ ဆိုတော့၊ ငယ်ထိပ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။

အခု အသက်အရွယ်မှာ၊အဲဒီ နေရာလေးက၊လှုပ်လည်း မလှုပ်တော့ဘူး၊
အသက်ကလည်း၊ ကြီးနေပြီဆိုတော့၊ သဘာဝကျကျ ခေါ်မယ်ဆိုရင်၊ ဒီနေရာကို
ကြီးထိပ်လို့ ခေါ်သင့်တယ်။ သေသေချာချာ မှတ်ထား”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး” ဟု မြသီတာ ပြော၏ ။ ရဲမင်းခေါင်က..

“အေးလေ၊ မင်းပြောသလိုဆိုရင်၊ တစ်ကိုယ်လုံးကြီးကို၊

ကြီး..တပ်ခေါ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ”

မြသီတာက၊နီနီဦး၏ လက်ကိုဆွဲလျှောက်ရင်း...

“အလကား၊သူ့ပါးစပ်ထဲရှိတာ လျှောက်ပြောနေတာ၊ နီနီဦး၊နင်

သိန်းမြင့်ဇော် ပြောတာ၊ ဘာတစ်ခုမှ မှတ်မထားမိစေနဲ့နော်၊

အကုန်တလွဲတွေချည်းပဲ”

နီနီဦး ခေါင်းညိတ်၏ ။ သိန်းမြင့်ဇော်က အမိလိုက်လျှောက်ကာ...

“နင်တို့တွေ...၊အဟောင်းထဲမှာ၊ တလည်လည်ဖြစ်နေလို့၊
အသစ်အဆန်းလေးတွေ၊ တွေးတတ် တောတတ်အောင်၊ သင်ပေးနေတာ၊

သမိုင်းပါမောက္ခ၊ ဆရာကြီး၊ဒေါက်တာ သန်းထွဋ်ရဲ့၊ အဆိုတစ်ခုရှိတယ်၊
အသိသစ်၊ အတွေးသစ်၊အယူအဆသစ်၊ မပါရင်၊ စာအုပ်သစ်မရေးနဲ့..တဲ့။

အဲဒါကြောင့် နင်တို့..အဟောင်းကိုကြည့်ပြီး၊ အတွေးသစ်၊
အယူအဆသစ်တွေ၊ တွေးနိုင်အောင် ငါက လေ့ကျင့်ပေးတာ”

“ပါမောက္ခကြီးရဲ့စကား၊ နင့်ပါးစပ်ထဲ၊ ရောက်သွားတာ၊တာဝတိ
သာက၊ နတ်စောင်း၊ ရပ်ကွက်ထဲက၊ နတ်ကတော်၊ လက်ထဲရောက်သွားသလိုပဲ၊
မတန်မရာ”..ဟု၊ မြသီတာ ပြော၏ ။

သိန်းမြင့်ဇော်က၊ အားကျမခံစွာဖြင့်..

“ထားပါတော့၊ငါ့ ငယ်ထိပ်ကိစ္စ၊ ဆရာဝန်ကို၊ နင်အငန်းမရ ရှိတ်နေတာ၊
ဘာသဘောလဲပြော”

မြသီတာက....

“ဘာသဘောမှ၊ မဟုတ်ဘူး၊ မြင်ဖူးသလိုလို၊ ရှိလို့”

သိန်းမြင့်ဇော်က...

“ကိုသီဟကိုရော၊ ဒေါက်တာဟန်စိန်ကိုရော၊ မြင်ဖူးသလိုလို
ရှိတယ်ဆိုတော့၊ ဟဲ့..ဟဲ့..နင် ငါးမန်းနှစ်ကောင် ဖမ်းချင်နေလို့လား”

“ငါးရဲ့နှစ်ကောင်ပါကွာ”...ဟု ရဲမင်ခေါင်ပြော၏ ။

သိန်းမြင့်ဇော်က...

“အခုခေတ် လူတွေက၊ ငါးရဲ့လောက်ကို၊ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊
ငါးမန်းတို့၊ ဝေလငါးတို့၊ လင်းပိုင်တို့လောက်မှ၊ စိတ်ဝင်စားကြတော့တာ။

အကောင်ကြီးကြီးတောင်၊ နှစ်ကောင်လောက်၊ တပြိုင်တည်း၊

ဖမ်းချင်ကြတာလေ။ဟဲ...ဟဲ”

“သိန်းမြင့်ဇော်၊ နင်..နမချင်း၊ မစာမနာ မပြောနဲ့နော်၊

ငါစိတ်ဆိုးတော့မယ်”

“စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင်တော့၊ မနောက်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟုသိန်းမြင့်ဇော်

ရယ်လျက်ပြော၏ ။ မြသီတာက..

“ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၊ ရယ်လိုက်ရင်၊ ပါးချိုင့်လေးပေါ်သွားတာကိုရော၊

ကိုသီဟ မျက်နှာ ထား တည်တည်နဲ့ စကားပြောပုံဆိုပုံကိုရော၊ ငါ

အတူတူမြင်ဖူးသလိုလိုပဲ။ မြင်ကို မြင်ဖူးတယ်၊ ငါ မမှတ်မိတာ”

“ဪ...အဲဒါကြောင့်၊ နင် ဒေါက်တာကို သေသေချာချာ

ငေးကြည့်တာကိုး”

နီနီဦးက ယခုမှသဘောပေါက်စွာ၊ ပြော၏ ။

“မြသီတာကို မြင်ဖူးသလား...လို့ ကိုငှက်ကြီးကို ငါမေးပေးရမလား”

ရဲမင်းခေါင်၏ အမေး။ မြသီတာက...

“ကိုငှက်ကြီး။ ဘယ်က ကိုငှက်ကြီးလဲ”

“ဪ...။ ကိုသီဟကို ပြောတာပါ။ ကိုသီဟကို ငါတို့က၊ ကိုငှက်ကြီးလို့

ခေါ်တာ”

သူသိမှတော့၊ ငါ့ကို၊ မြင်တာနဲ့မြင်ဖူးတယ် ပြောမှာပေါ့၊ မသိလို့၊

မပြောတာ နေမှာပါ။ သွားမမေးပါနဲ့ အရေးမကြီးဘူး”

သိန်းမြင့်ဇော်က..

“မင်းနဲ့ ကိုသီဟက ဘယ်တုန်းက၊ သိတာလဲ၊ နောက်ပြီး သူ့ကို

ဘာဖြစ်လို့၊ ငှက်ကြီးလို့၊ ခေါ်တာလဲ”

“ယောက်ဖ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစားမေးနေပြန်ပြီ”

ဟု မြသီတာ ဝင်နောက်၏ ။

“မြသီတာ၊ နင်မောင် နှချင်းမစာမနာ၊ မနောက်နဲ့နော်၊ ငှါအစ်မနဲ့ ကိုသီဟ ကိစ္စက၊ ပြီးသွားပြီ။

ယောက်ခ တော်ချင်ရင်တောင်၊ နောက်ထပ် ငှါနှမ တစ်ယောက်၊ ထပ်ပေးမှ၊ တော်လို့ ရမှာ၊ အစ်မနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်မှာ နှမရှိလို့လား”

“ရှိတယ်”

“ဟုတ်လို့လား..”

“ဟုတ်တယ်.”

“ငါက မရှိဘူး အောင်းမေ့လို့”

“ရှိပါတယ်ဆို”

“နင့် နှမက ဘယ်သူလဲ”

“မြသီတာ”

ပြောပြီး သိန်းမြင့်ဇော်၊ ထွက်ပြေး၏ ။ မြသီတာက ပြေးမလိုက်ဘဲ..

“ရဲမင်းခေါင်က ငှက်ကြီးအကြောင်း ပြောပြမလို့တဲ့”

“နောက်နေ့မှပဲ၊ နားထောင်တော့မယ်။ ဒီနေ့တော့၊

နင့်အနားကို..ငါ..လုံးဝ..မလာတော့ဘူး... နှမတော်”

မြသီတာက ခဲကောက်ဟန် ပြု၏ ။ သိန်းမြင့်ဇော် ပို၍

ပြေးအားမြှင့်သည်။

*